

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 112/2014
06.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Р., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката М.С., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 93/13 од 26.07.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3692/13 од 05.11.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. Законика о кривичном поступку, дана 06.03.2014. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Р., адвоката М.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 93/13 од 26.07.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3692/13 од 05.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 93/13 од 26.07.2013. године на основу члана 412. став 3. у вези члана 413. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 03.09.2009. године) одржана је на снази пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 384/10 од 24.06.2011. године којом је окривљени С.Р. оглашен кривим због извршеног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ и кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ и којом му је за свако од ових дела утврђена казна затвора од по једне године, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и 11 месеци, док је на основу члана 354. тачка 3. ЗКП-а према окривљеном С.Р. одбијена оптужба због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ СРЈ због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3043/11 од 23.10.2012. године.

Истом пресудом, на основу члана 196. став 1. у вези члана 193. став 1. и 2. тачка 1, 3. и 9. ЗКП-а окривљени С.Р. обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка и то у износу од 7.300,00 динара, те у износу од 20.000,00 динара на име

судског паушала, у року од 15 дана, од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3692/13 од 05.11.2013. године уважењем жалбе браниоца окривљеног С.Р., преиначена је пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 93/13 од 26.07.2013. године, само у погледу одлуке о притвору, тако што је према окривљеном С.Р. укинута притвор који му је одређен решењем Вишег суда у Сремској Митровици Ки. 74/03 од 04.06.2003. године, који му је рачунат од 23.04.2013. године када је лишен слободе, те је иста мера за обезбеђење присуства оптуженог за несметано вођење кривичног поступка замењена, на основу члана 199. и члана 200. ЗКП-а, мером забране напуштања боравишта на адреси Р., улица ... и обавезом да се сваког 01-ог и 15-ог у месецу јавља ПС Рума, а иста мера ће трајати до упућивања на издржавање казне затвора, уз упозорење да уколико прекрши изречену обавезу истом се може одредити тежа мера из члана 188. ЗКП-а, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног С.Р. одбијена као неоснована а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Бранилац окривљеног С.Р., адвокат М.С., поднео је против наведених првостепених пресуда на основу члана 483. став 1. ЗКП-а, захтев за заштиту законитости, због повреда закона прописаних као разлог за подношење овог ванредног правног лека чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а и то због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а и повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП-а, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде укине те предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да исте пресуде делимично преиначи тако што ће одбити оптужбу према окривљеном С.Р. за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ СРЈ услед настале застарелости кривичног гоњења, а да у преосталом делу одржи на снази нижестепене пресуде.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања захтева за заштиту законитости поднетог од стране браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да није неопходно њихово присуство седници већа и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72 од 28.09.2011. године) нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног није основан.

Бранилац окривљеног С.Р., адвокат М.С., у захтеву неосновано наводи да је првостепени суд начинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, јер је прекорачио оптужбу. Ову повреду бранилац образлаже наводима да је првобитно у тачки 2 оптужнице Виши јавни тужилац из Сремске Митровице окривљеном ставио на терет „... на дочеку нове 2000. године

омогућио уживање опојне дроге ... тада малолетном М.Н. ...“, а да је измењеном оптужницом 25.07.2013. године Виши јавни тужилац у Сремској Митровици, у том делу окривљеном ставио на терет „... у току 2000. године омогућио уживање опојне дроге ... тада малолетном Н.М. ...“, али да првостепени суд није прихватио исту измену времена извршења кривичног дела већ је оставио на снази ранију пресуду у целости, чиме је практично огласио кривим окривљеног за оно што му јавни тужилац није ставио на терет, односно за радњу за коју, у смислу времена извршења, није оптужен.

Међутим, Врховни касациони суд налази да првостепени суд није прекорачио оптужбу, с`озбиром на то да је након спроведеног доказног поступка прецизно одредио време извршења кривичног дела (при томе је време извршења кривичног дела краће опредељено и повољније по окривљеног), односно суд је чињенични опис предметног кривичног дела оставио на снази у поновљеном поступку, за шта је овлашћен на основу члана 412. став 3. ЗКП-а.

Ово из разлога што се кривични поступак може поновити искључиво у корист окривљеног што значи да и утврђено време извршења дела не може бити неповољније по окривљеног, или другим речима ако нове чињенице и докази већ не доведу до ослобођења окривљеног од оптужбе или до осуде по блажем закону, у најгорем случају по окривљеног, пресуда, донета у редовном кривичном поступку, остаје на снази, што је овде случај. Дакле, оптужба није прекорачена и суд није учинио повреду из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а (члан 368. став 1. тачка 8. ЗКП-а „Службени гласник РС“ број 72 од 03.09.2009. године).

Осим тога, по налажењу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног С.Р., наведене правноснажне пресуде неосновано побија и због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП-а, (чл. 369. тачка 2. ЗКП „Службени гласник РС“, бр. 72 од 03.09.2009. године) наводима који се практично и суштински надовезују на претходну описану повреду, да је окривљени омогућавао уживање опојне дроге пунолетном, а не малолетном М.Н., те да није извршио кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ већ кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ СРЈ за које је запређена казна затвора од три месеца до пет година и за које је апсолутна застарелост кривичног гоњења наступила 31.12.2010. године, дакле већ у време доношења побијане пресуде Вишег суда у Сремској Митровици К 384/10 од 24.06.2011. године коју је првостепени суд одржао на снази.

Полазећи од напред изнетих разлога овај суд налази да наведена повреда из члана 369. тачка 2. ЗКП-а није учињена у поновљеном поступку, јер процесна ситуација настала од дана правноснажности решења којим је дозвољено понављање поступка, у смислу члана 413. ЗКП-а и за време новог суђења, искључује утицај застарелости кривичног гоњења на исход тог поступка, а ово становиште произилази из чињенице да се кривични поступак може поновити само у корист окривљеног.

Како Врховни касациони суд није нашао да је у кривичном поступку, побијаним правноснажним пресудама прекорачена оптужба односно како није нашао да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, то је нашао да није учињена нити повреда кривичног закона на штету окривљеног из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП-а.

Из напред наведених разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које је указано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Р., Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/2011), одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**